Burns Katalin

Kisbence

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 19. szám, 2022. május 13.

Kúti épp csak ki akarta vinni a szemetet a házból, egy szál atlétában, megszakítva a délelőtti gépelést. Gépelt ő délután is, de akkor nyugodtabban, meg-megállva, kilépve a monotonitásból, elgondolkodva az elmúlt évtizedeken. Levette orráról a szemüvegét, atlétában és sortban felállt a székéről, a konyhában kiemelte a kukából a félig tele szemeteszsákot – soha nem várta meg, hogy egészen megteljen –, és kilépett vele a jéghideg novemberi kertbe, ahol a nyár óta burjánzó gaz még mindig combig ért. A zsákot a kapun túl, az utcai tárolóba dobta. Ezután szederjesre vált bőrrel, de nyugodt tempóban visszalépdelt a házba, a konyhafal és a spájzajtó által bezárt szögbe kucorodott, még érezte, hogy felmegy a láza, majd a padlón álomba merülve, csendesen meghalt.